

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ÈÈ
ΚΑΤΑ
ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 19754/02)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
22 Σεπτεμβρίου 2005

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως
προϋποθέσεις.*

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Στρασβούργο, 22-09-2005
[υπογραφή]
/ S. NIELSEN /
Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση ÈÈ κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
(Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον σε τμήμα, στη σύνθεση του οποίου
μετέχουν οι δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, Πρόεδρος,
Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ,

F. TULKENS,
P. LORENZEN,
N. VAJIĆ,
S. BOTOUCHAROVA,
A. KOVLER,

και ο S. NIELSEN, *Γραμματέας του Τμήματος.*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο την 1^η Σεπτεμβρίου 2005.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 19754/02) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος *È È* («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 10 Μαΐου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Β. Χιρδαρη. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Β. Κυριαζόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Μ. Παπίδα, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων διετύπωνε παράπονα, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας, εξαιτίας της οποίας η προσφυγή του στη δικαιοσύνη κατέστη ατελέσφορη και αλυσιτελής.

4. Η προσφυγή διεβιβάσθη στο πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο αυτού, το τμήμα το οποίο επελήφθη της υποθέσεως (άρθρο 27 § 1 της Συμβάσεως) συγκροτήθηκε συμφώνως προς το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού.

5. Με την από 23 Σεπτεμβρίου 2004 απόφαση, το Δικαστήριο συνεκδίκασε επί της ουσίας τις ενστάσεις της Κυβερνήσεως περί εφαρμογής ή μη του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως και περί εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων, και έκανε δεκτή την προσφυγή.

6. Την 1^η Νοεμβρίου 2004, το Δικαστήριο μετέβαλε τη σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του Κανονισμού). Η παρούσα προσφυγή ανετέθη στο πρώτο τμήμα, όπως ανασυγκροτήθηκε (άρθρο 52 § 1).

7. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν εγγράφως παρατηρήσεις επί της ουσίας της υποθέσεως (άρθρο 59 § 1 του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

8. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1918 και διαμένει στην Αθήνα.

A. Η ποινική διαδικασία με παράσταση πολιτικής αγωγής

9. Στις 2 Απριλίου 1993, ο Δ. Β. κατήγγειλε τον

προσφεύγοντα ως ηθικό αυτουργό πληθώρας αδικημάτων διαπραχθέντων από άλλα πρόσωπα, με σκοπό να προσπορίσει σημαντικά οικονομικά οφέλη σε εταιρεία, τη διαχείριση της οποίας είχε αναλάβει ο προσφεύγων. Ο εισαγγελέας δεν έδωσε συνέχεια και έβαλε την υπόθεση στο αρχείο.

10. Στις 2 Νοεμβρίου 1993, ο προσφεύγων κατέθεσε μήνυση, με παράσταση πολιτικής αγωγής, κατά του Δ. Β. για ψευδή καταμήνυση. Το αδίκημα αυτό τιμωρείται ως έγκλημα από το άρθρο 229 § 1 του Ελληνικού Ποινικού Κώδικα. Ο προσφεύγων συνδύασε τη μήνυσή του με αίτημα περί αποζημιώσεως. Ειδικότερα, ζήτησε 1 000 δραχμές (3 ευρώ περίπου) για ηθική βλάβη. Ασκήθηκε, τότε, ποινική δίωξη κατά του Δ. Β. ο οποίος παραπέμφθηκε σε δίκη.

11. Μετά από πολλές αναβολές, η υπόθεση συζητήθηκε ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών στις 25 Νοεμβρίου 1999. Την ίδια ημέρα, το δικαστήριο έκρινε τον Δ. Β. ένοχο και τον καταδίκασε σε οκτώ μηνών φυλάκιση με αναστολή. Περαιτέρω, τον καταδίκασε να καταβάλει στον προσφεύγοντα 1 000 δραχμές για ηθική βλάβη (απόφαση 82514/1999). Ο Δ. Β. εφεσίβαλε την εν λόγω απόφαση.

12. Στις 18 Δεκεμβρίου 2000, το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (απόφαση 13876/2000).

13. Στις 15 Φεβρουαρίου 2001, ο Δ. Β. κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως. Η εκδίκαση της υποθέσεως ενώπιον του Αρείου Πάγου, η οποία είχε αρχικά ορισθεί για τη δικάσιμο της 08-05-2001, ανεβλήθη στη συνέχεια για τις 20-11-2001, ενώ η παραγραφή του αδικήματος θα ελάμβανε χώρα στις 2 Απριλίου 2001.

14. Στις 11 Δεκεμβρίου 2001, ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι το αδίκημα για το οποίο κατηγορείτο ο Δ. Β. είχε παραγραφεί από τις 2 Απριλίου 2001. Κατά συνέπεια, αναίρεσε την απόφαση 13876/2000 και τερμάτισε οριστικά την ασκηθείσα σε βάρος του Δ. Β. ποινική δίωξη.

Β. Η αστικής φύσεως διαδικασία

15. Στη συνέχεια, στις 21 Φεβρουαρίου 2002, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πατρών αγωγή αποζημιώσεως κατά του Δ. Β. και τεσσάρων άλλων προσώπων. Ζητούσε το ποσό των 880 400 ευρώ για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη εξαιτίας των παρανόμων μεθοδεύσεων στις οποίες είχαν, κατά τον προσφεύγοντα, προβεί σε βάρος του. Μεταξύ άλλων, ο προσφεύγων αναφέρθηκε στη μήνυσή του στην ψευδή καταμήνυση την οποία είχε καταθέσει ο Δ. Β. Η εκδίκαση της υποθέσεως ορίσθηκε για τη δικάσιμο της 04-02-2003. Οι διάδικοι δεν ενημέρωσαν το Δικαστήριο περί της εκβάσεως της διαδικασίας αυτής.

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

16. Οι σχετικές διατάξεις του Ποινικού Κώδικα έχουν ως εξής :

Άρθρο 111

- «1. Το αξιόποينو εξαλείφεται με την παραγραφή (...)
- 3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη (...)

Άρθρο 112

«Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη.»

Άρθρο 113

«(...) 2. Η προθεσμία της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η κύρια διαδικασία και ώσπου να γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση.

3. Η αναστολή αυτή δεν μπορεί να διαρκέσει (...) πέρα από τρία έτη για τα πλημμελήματα (...)»

17. Κατά το άρθρο 321 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, οι οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων έχουν ισχύ δεδικασμένου. Βάσει της διατάξεως αυτής, η νομολογία δέχεται ότι οι οριστικές αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων δεν έχουν ισχύ δεδικασμένου έναντι των πολιτικών δικαστηρίων (βλ., μεταξύ άλλων, *Εφετείο Αθηνών*, απόφαση 67/1970, Ν.Β. 18, σελ. 453).

18. Στην ελληνική έννομη τάξη, η ποινική διαδικασία δεν αναστέλλει την πολιτική. Έτσι, εάν η ποινική δίκη κινηθεί πριν ή κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του δικαστή του πολιτικού δικαστηρίου, ο τελευταίος δεν υποχρεούται να αναβάλει την εκδίκαση εάν ο δικαστής του ποινικού δικαστηρίου δεν έχει αποφανθεί οριστικά επί της ποινικής δίκης. Επίσης, ο δικαστής του πολιτικού δικαστηρίου δεν δεσμεύεται, κατά κανόνα, από την οριστική κρίση επί της δημόσιας αγωγής. Εξαίρεση του κανόνα αυτού αποτελεί το άρθρο 366 § 2 του Ποινικού Κώδικα, το οποίο ορίζει τα εξής :

«Αν στις περιπτώσεις των άρθρων 362 (δυσφήμιση), 363 (συκοφαντική δυσφήμιση), 364 (δυσφήμιση ανώνυμης εταιρείας)

και 365 (προσβολή της μνήμης νεκρού) το γεγονός που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε ο υπαίτιος είναι πράξη αξιόποινη για την οποία ασκήθηκε δικαστική δίωξη αναστέλλεται η δίκη για τη δυσφήμιση έως το τέλος της ποινικής δίωξης· θεωρείται αποδεδειγμένο ότι το γεγονός που αφορά η δυσφήμιση είναι αληθινό αν η απόφαση είναι καταδικαστική και ψευδές αν η απόφαση είναι αθωωτική (...).»

19. Η νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων αναγνωρίζει τον ποινικό και συγχρόνως αστικό χαρακτήρα της παραστάσεως πολιτικής αγωγής (βλ., μεταξύ άλλων, *Α.Π. Ολομ.*, απόφαση 1/1997, Ν.Β., 1997).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

20. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας, ο Άρειος Πάγος τερμάτισε λόγω παραγραφής την ασκηθείσα ποινική δίωξη κατά του μηνυθέντος από τον προσφεύγοντα προσώπου. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

Επί των προκαταρκτικών ενστάσεων της Κυβερνήσεως

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην απόφασή του για το παραδεκτό της προσφυγής, συνεκδίκασε επί της ουσίας τις ενστάσεις της Κυβερνήσεως όσον αφορά την εφαρμογή ή μη του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως και την εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων.

22. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί κατ' αρχάς τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 στην παρούσα υπόθεση. Κατά την Κυβέρνηση, η επίμαχη διαδικασία δεν ήταν καθοριστική για δικαίωμα αστικής φύσεως του προσφεύγοντος, δηλαδή για δικαίωμα σε αποζημίωση, διότι ο προσφεύγων δήλωσε ότι παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων μόνο για το συμβολικό ποσό των 1 000 δραχμών. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ο προσφεύγων επιθυμούσε πράγματι να στηρίξει την κατηγορία και όχι να λάβει ικανοποίηση των περί αποζημιώσεως αξιώσεών του, για τις οποίες προσέφυγε στη συνέχεια ενώπιον του δικαστή του πολιτικού δικαστηρίου. Η Κυβέρνηση στηρίζεται, ως προς τούτο, στην υπόθεση *Στοκα*, η οποία απερρίφθη ως απαράδεκτη από το Δικαστήριο επειδή η απόφαση του ποινικού δικαστηρίου, με την οποία βεβαιώθηκε η παραγραφή του αδικήματος, δεν είχε επίπτωση επί των αστικής φύσεως αξιώσεων του προσφεύγοντος, οι οποίες είχαν ήδη υποβληθεί ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων και ουδόλως συνδέονταν με την απόφαση των ποινικών δικαστηρίων (*Στοκας κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 51308/99, 29 Νοεμβρίου 2001). Η Κυβέρνηση επικαλείται επίσης την υπόθεση *Δεμερτζή* (*Δεμερτζής κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 69046/01, 3 Απριλίου 2003).

23. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι ο προσφεύγων δεν εξήντησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα, διότι η αστική διαδικασία η οποία ηγέρθη από τον προσφεύγοντα σε

βάρος του Δ. Β. και τεσσάρων άλλων προσώπων δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί. Η Κυβέρνηση επισημαίνει επίσης ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να εγείρει ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων αγωγή αποζημιώσεως μόνο σε βάρος του Δ. Β. για να επιτύχει τη συγκεκριμένη επανόρθωση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη εξαιτίας της ψευδούς καταμηνύσεως στην οποία προέβη ο Δ. Β.

24. Ο προσφεύγων επισημαίνει ότι η Κυβέρνηση αποφεύγει να απαντήσει στο ερώτημα περί της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας και υπεκφεύγει όσον αφορά τη δεύτερη παραβίαση η οποία έλαβε χώρα στην υπόθεσή του, εξετάζοντάς τη μόνον υπό το πρίσμα των αιτημάτων του αστικής φύσεως. Ωστόσο, ο προσφεύγων εκτιμά ότι το ερώτημα αυτό δεν αρμόζει στην προκειμένη περίπτωση. Διευκρινίζει ειδικότερα ότι δεν κατέθεσε μήνυση μόνο για να του επιδικάσουν τα ποινικά δικαστήρια το ποσό των 1 000 δραχμών, ποσό το οποίο ζητούσε για την ηθική βλάβη εντελώς τυπικά, διότι μπορούσε ευθύς εξ αρχής να προσφύγει ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων και να ζητήσει επανόρθωση της ηθικής βλάβης την οποία πράγματι υπέστη. Υπογραμμίζει μετ' επιτάσεως ότι προσέφυγε ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων για να τιμωρηθεί ο αντίδικός του με ποινική κύρωση. Κατά τον προσφεύγοντα, η απόφαση για το βάσιμο της κατηγορίας δεν αποτελεί αποκλειστικό δικαίωμα του κατηγορουμένου, αλλά και αντίστοιχο δικαίωμα του θύματος, το οποίο δεν θα μπορούσε να στερηθεί της περί της κατηγορίας αποφάσεως για να περιορισθεί αποκλειστικώς στο δικαίωμά του αστικής φύσεως.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε πρόσφατα την ευκαιρία να επανελέγξει τη νομολογία του σχετικώς προς το θέμα των αγωγών με παράσταση πολιτικής αγωγής. Επιληφθέν

υποθέσεως κατά της Γαλλίας, το Δικαστήριο απεφάσισε να «τερματίσει την αβεβαιότητα η οποία περιβάλλει το θέμα της εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως επί των αγωγών με παράσταση πολιτικής αγωγής, εφόσον παρόμοιο σύστημα υφίσταται σε ορισμένο αριθμό άλλων Υψηλών Συμβαλλομένων Μερών στη Σύμβαση» (*Perez κατά της Γαλλίας* [GC], n° 47287/99, § 56, CEDH 2004-I). Υιοθέτησε, λοιπόν, νέα προσέγγιση, για να καταλήξει έτσι, «σύμφωνα με το αντικείμενο και τον σκοπό της Συμβάσεως, σε μία περιοριστική ερμηνεία των ενστάσεων όσον αφορά τις εγγυήσεις τις οποίες προσφέρει το άρθρο 6 § 1» (*Perez κατά της Γαλλίας*, ο.α., § 73). Αποφάσισε έτσι ότι η μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, εκτός εάν πρόκειται περί πολιτικής αγωγής αποβλέπουσας σε σκοπούς αμιγώς κυρωτικούς ή περί παραιτήσεως, η οποία γίνεται κατά τρόπο αναμφίβολο, από το δικαίωμα έγερσης αγωγής, πολιτικής φύσεως, η οποία προβλέπεται από το εσωτερικό δίκαιο, «ακόμα για το σκοπό της εξασφάλισης συμβολικής αποκατάστασης ή για την προστασία δικαιώματος αστικής φύσεως, όπως για παράδειγμα το δικαίωμα προστασίας της προσωπικότητας» (*Perez κατά της Γαλλίας*, ο.α., §§ 70-71).

26. Πρέπει επομένως το Δικαστήριο να εξετάσει, υπό το φως της νομολογίας αυτής, εάν το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως έχει εφαρμογή υπό τις περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως. Κατ' αρχήν, επισημαίνει ότι, στο ελληνικό νομικό σύστημα, ο ενδιαφερόμενος ο οποίος καταθέτει μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής, εγείρει, κατά κανόνα, ποινική δίωξη προκειμένου να επιτύχει από τα ποινικά δικαστήρια την καταδίκη και, συγχρόνως, μία επανόρθωση, ακόμα και ελάχιστη (*Διαμαντίδης κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 71563/01, 20 Νοεμβρίου

2003). Αυτό επιβεβαιώνεται από τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων τα οποία αναγνωρίζουν τον ποινικό και συγχρόνως αστικό χαρακτήρα της παραστάσεως πολιτικής αγωγής (βλ. παράγραφο 18 ανωτέρω). Επομένως, η επίμαχη διαδικασία μπορούσε *a priori* να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6.

27. Πέραν τούτου, το Δικαστήριο δεν δύναται ωστόσο να αγνοήσει το γεγονός ότι ο προσφεύγων εξεδήλωσε σαφώς την πρόθεσή του να χρησιμοποιήσει τη διαδικασία αυτή για τους σκοπούς της καταστολής και μόνο. Πράγματι, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τη στάση την οποία υιοθέτησε ο προσφεύγων, ο οποίος υπογραμμίζει χωρίς καμία αμφιβολία ότι ο κύριος λόγος για τον οποίο προσέφυγε ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων ήταν να επιτύχει την καταδίκη του αντιδίκου του. Ωστόσο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η Σύμβαση δεν εγγυάται το δικαίωμα σε άσκηση ποινικών διώξεων κατά τρίτων (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Calvelli και Ciglio κατά της Ιταλίας* [GC], n° 32967/96, § 51, CEDH 2002-I), όπως άλλωστε δεν εγγυάται το δικαίωμα στην «ιδιωτική εκδίκηση», ούτε το *actio popularis* (βλ., *mutatis mutandis, Karaosmanoglu κατά του Βελγίου* (déc.), n° 51082/99, 20 Ιανουαρίου 2005), άλλως ειπείν, το δικαίωμα διώξεως ή ποινικής καταδίκης τρίτων δεν θα μπορούσε να είναι αποδεκτό αυτό καθεαυτό (*Perez κατά της Γαλλίας*, ο.α., § 70). Όπως φαίνεται, όμως, αυτό ακριβώς ζητά ο προσφεύγων ο οποίος δέχεται ότι το αίτημά του για την ηθική βλάβη ήταν καθαρά τυπικό διότι μπορούσε ούτως ή άλλως να ζητήσει την επανόρθωση της «πραγματικής» ηθική βλάβης του ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων.

28. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αντίθετα με το γαλλικό νομικό σύστημα το οποίο εξετάζεται στην υπόθεση *Perez*, και το οποίο εγκαθιδρύει την αρχή σύμφωνα με την οποία «η απόφαση πολιτικού δικαστηρίου εξαρτάται από την απόφαση ποινικού δικαστηρίου» ή την αρχή της «ισχύος δεδικασμένου οριστικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου επί αποφάσεως πολιτικού δικαστηρίου» (*Perez κατά της Γαλλίας*, ο.α., §§ 24-25), επιτρεπόταν στον προσφεύγοντα, κατά το ελληνικό δίκαιο, να εισαγάγει συγχρόνως με τη μήνυσή του, ή ακόμα και αργότερα, αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων (*Αναγνωστόπουλος κατά της Ελλάδος*, n° 54589/00, § 30, 3 Απριλίου 2003). Στην παρούσα υπόθεση, διαπιστώνει ότι η παραγραφή της ποινικής αγωγής δεν είχε ως αποτέλεσμα την απώλεια των αστικής φύσεως αξιώσεων του προσφεύγοντος κατά του κατηγορουμένου αφού ήδη κατέθεσε ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων αγωγή κατά του Δ. Β. και τεσσάρων άλλων προσώπων, ζητώντας επανόρθωση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη, βλάβη την οποία υπολόγισε σε 880 400 ευρώ.

29. Λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ευρίσκεται εν προκειμένω ενώπιον μιας καταστάσεως στην οποία η δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως είναι οριακή, όπως τα όρια αυτά προσδιορίζονται στην υπόθεση *Perez*. Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος επί των κινήτρων τα οποία τον ώθησαν να καταθέσει τη μήνυσή του δηλώνοντας παράσταση πολιτικής αγωγής, το Δικαστήριο δεν δύναται παρά να συμπεράνει ότι η εν λόγω προσφυγή κατετέθη με μοναδικό σκοπό την ποινική καταδίκη του κατηγορουμένου και όχι για την προστασία ή την επανόρθωση των δικαιωμάτων αστικής φύσεως

του προσφεύγοντος. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν δύναται να δεχθεί ότι η επίμαχη διαδικασία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

30. Επομένως, η πρώτη ένσταση της Κυβερνήσεως αποδεικνύεται βάσιμη και πρέπει να γίνει δεκτή. Επομένως, το άρθρο 6 § 1 δεν έχει εφαρμογή. Αυτό το συμπέρασμα καθιστά άνευ αντικειμένου την εξέταση της δευτέρας ενστάσεως της Κυβερνήσεως.

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,
ΟΜΟΦΩΝΩΣ**

Κρίνει ότι το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 22 Σεπτεμβρίου 2005 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ